

Ние познавахме добре какво искаше отъ насъ това бензиново сърдце — да му се откриемъ Макаръ скоро да се спуствна низко, а картечницата му да почна да ни шари надлъжъ и наширь, ние не помръднахме. Изглежда, че това не се хареса на небесния властелинъ, та той се спуствна толкова низко, като да искаше съ крилетъ си да разрови пръстътa, само и само да ни открие. Картечницата му продължаваше да трака, а прахолякътъ, който се дигаше отъ падането на куршумитъ, наподобяваше на дъждовни мъхури отъ едъръ пролѣтенъ дъждъ.

— Е, драги соколе, провикна се нашиятъ зевзекъ Ицата — ако ти можешъ да се биешъ за чуждото, ние пъкъ знаемъ какъ да мремъ за своето.

Нѣкой, като да бѣше чулъ заканата на нашия зевзекъ, та въ мигъ, другъ парливъ, още по-настървенъ вой на перка почна да бръмчи отъ синкавия покривъ на небето. Това стана тѣй бързо и неусѣтно, като да бѣше хитъръ паякъ, който умѣло и гладно е наблюдавалъ за муха въ паяджината си. Тутакси стрелбата по насъ спрѣ и апаратътъ почна бързо да се издига нагоре. Двата самолета се изравниха единъ съ другъ и картечницитъ имъ затракаха въ нервни прежснати редове. Тѣ стреляха единъ срещу другъ като се гонѣха, спущаха се, издигаха се отново и